

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΠΙΣΤΩΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Από το 2001 και μετά η χορήγηση των subprime δανείων (δάνεια τα οποία φέρουν υψηλότερο βαθμό πιστωτικού κινδύνου και έχουν κακή πιστωτική ιστορία καθώς το ύψος του δανείου δεν δικαιολογείται από το παρουσιαζόμενο εισόδημα για την αποπληρωμή του) άρχισε να αυξάνεται απότομα καθώς το χρηματοπιστωτικό σύστημα των Η.Π.Α. είχε ανάγκη για επέκταση σε κοινωνικές ομάδες οι οποίες ήταν αποκλεισμένες από αυτό μέχρι την χρονική εκείνη περίοδο .

Η αγορά αυτή (ABCP) άρχισε να καταρρέει όταν τα subprime δάνεια δεν μπορούσαν να αποπληρωθούν και έτσι ακολούθησαν πλειστηριασμοί οι οποίοι αύξησαν την προσφορά των κατοικιών και κατά συνέπεια οδήγησαν σε πτώση των τιμών τους . Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μεταφερθεί η κρίση σε ολόκληρο το τραπεζικό σύστημα οδηγώντας πολλές τράπεζες σε χρεοκοπία (Fannie Mae ,Freddie Mac, Lehmann Brothers) συμπαρασύροντας το σύνολο των γενικών δεικτών να καταγράψουν απώλειες πολλών δισεκατομμυρίων. Λόγω, όμως, της ενοποιημένης αγοράς και του κομβικού ρόλου που παίζει το χρηματοπιστωτικό σύστημα σε όλους τους τομείς της οικονομικής δραστηριότητας κάθε κράτους η κρίση πέρασε και στους υπόλοιπους οικονομικούς κλάδους. Κατ' αυτόν τον τρόπο μεταφέρθηκε και στην Ευρώπη με καταστροφικά αποτελέσματα για τις περισσότερες χώρες: Η οικονομία της Ισλανδίας πτώχευσε, Η Ιρλανδική οικονομία κλονίστηκε και μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες κατέρρευσαν. Στην Ισπανία ο οικοδομικός τομέας –βασικός πυλώνας ολόκληρης της οικονομίας- παρέλυσε, πλήττοντας όλους τους κλάδους και αυξάνοντας την ανεργία...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Σε ότι αφορά την Ελλάδα, παρά το γεγονός ότι η οικονομία μας είναι «θωρακισμένη» και το τραπεζικό μας σύστημα «ισχυρό», αν πιστέψουμε τα λεγόμενα του πρωθυπουργού Καραμανλή και του υπουργού οικονομίας Αλογοσκούφη, η κυβέρνηση για σιγουριά αποφάσισε να **δωρίσει** το ποσό των **28 δισ. ευρώ** (ψιλοπράγματα) για την εξασφάλιση της απαιτούμενης ρευστότητας του συστήματος.

Μία εποχή, λοιπόν, που ο νεοφιλελευθερισμός φαίνεται να καταρρέει, η κυβέρνηση απαντά με "περισσότερο" νεοφιλελευθερισμό αγνοώντας τις αναδυόμενες ανάγκες των κατώτερων τάξεων και επιμένοντας στο δόγμα της αυτορρυθμίσσης της αγοράς. Επικαλείται μαζί με το ΠΑΣΟΚ το εθνικό συμφέρον για την αντιμετώπιση της κρίσης, την ίδια ώρα που τα συμφέροντα των τραπεζιτών και των μεγαλοεπιχειρηματιών είναι αντικρουόμενα με αυτά των κατώτερων κοινωνικών τάξεων.

Ενώ λοιπόν η κυβέρνηση σπαταλά δισεκατομμύρια στην διευκόλυνση των τραπεζών, την ίδια στιγμή παριστάνει τον «φτωχό συγγενή» όσον αφορά τις κοινωνικές δαπάνες αφού χρόνια κεκτημένα του εργατικού και πανεκπαιδευτικού κινήματος όπως η δημόσια παιδεία, η δημόσια υγεία και η κοινωνική ασφάλιση συνεχίζουν να υποβαθμίζονται μέσω της υποχρηματοδότησης τους από το κράτος και απειλούνται από το ιδιωτικό κεφάλαιο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το ότι στον Προϋπολογισμό του 2009 προβλέπεται μείωση των δαπανών για την Παιδεία κατά 150 εκατομμύρια ευρώ ενώ προωθείται η ιδιωτικοποίηση και άλλων δημόσιων οργανισμών (Ολυμπιακή, ΟΣΕ, Ταχυδρομεία).

Ταυτόχρονα επιδίδεται στο σπορ της φοροεπιδρομής και βάζει στο στόχαστρό τις **«προνομιούχες» οικονομικές τάξεις**, χαμηλόμισθους, συνταξιούχους, ελευθεροεπαγγελματίες (βλ. μηχανικούς) κτλ, προκειμένου να εξασφαλίσει μια κάποια ρευστότητα ώστε να διευκολύνει τις συμπαθείς ομάδες των **τραπεζιτών** και των **βιομηχάνων**.

Και ενώ όλα αυτά τα μέτρα **υποτίθεται** πως θα μας έδιναν μια **ψευδαίσθηση ασφάλειας** απέναντι στη διεθνή χρηματοπιστωτική κρίση, κάποιοι ενοχλητικοί αριθμοί κάνουν την εμφάνισή τους και μας καταστρέφουν την ειδυλλιακή εικόνα. Σύμφωνα με αυτούς παρατηρήθηκε: **μείωση της παραγωγής στη μεταποίηση κατά 3% (Αύγουστος), μείωση στην οικοδομική δραστηριότητα κατά 18,5%, μείωση στις πωλήσεις των supermarket κατά 20% (Σεπτέμβριος), αύξηση του πληθωρισμού στο 4,6%, ανατιμήσεις προϊόντων κατά 12%.**

Ταυτόχρονα οι προβλέψεις για **αύξηση της ανεργίας**, ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους, για **επιβράδυνση της οικονομικής ανάπτυξης** και για **οικονομικό μαρασμό πολλών μικρομεσαίων επιχειρήσεων** δεν αφήνουν πολλά περιθώρια για αποφυγή της οικονομικής κρίσης.

Και μέσα σε όλα αυτά οι τραπεζίτες αντιδρούν!!!

Αντιδρούν καθώς θεωρούν απαράδεκτη την εισβολή του κράτους στην διοίκηση των τραπεζών (**συμμετοχή Κράτους στο Δ.Σ. των τραπεζών χωρίς δικαίωμα ψήφου!**) και την έλλειψη εμπιστοσύνης στο δόγμα της ελεύθερης αγοράς και επιμένουν να τους χορηγηθεί το **δώρο** των 28 δις. ευρώ χωρίς καμία υποχρέωση από την πλευρά τους.

Τίποτα δεν είναι τυχαίο. Αυτοί που απαιτούν **χρηματική βοήθεια εδώ και τώρα** είναι οι ίδιοι που: **το 2007 είχαν αύξηση των κερδών τους κατά 65%, το 2006 έβγαλαν σε πλειστηριασμό 1.014 ακίνητα και το 2007 3.229 ακίνητα, δεν υπογράφουν τις κλαδικές συμβάσεις εργασίας και δεν δίνουν τις απαιτούμενες αυξήσεις στο εργαζομένους τους, παίρνουν τεράστια bonus για τις «αποδόσεις» τους και αρνούνται πλέον την σύμβαση με Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας για δανειοδότηση εργαζομένων και συνταξιούχων καθώς το περιθώριο κέρδους είναι χαμηλό.**

Όσο συνεχίζουμε να καλλιεργούμε ένα κλίμα ασυδοσίας στον τομέα της οικονομίας, όσο δεν διεκδικούμε δυναμικά και αγωνιστικά τα αυτονόητα, όσο επιμένουμε στην απάθεια τόσο αυτές οι ληστρικές συμπεριφορές θα αναπαράγονται και θα κυριαρχούν στην οικονομική ζωή της χώρας.

Δεν πρόκειται, για μια κρίση που οφείλεται απλά στην «κερδοσκοπία» ορισμένων παραγόντων του συστήματος, πρόκειται για το αποτέλεσμα των επιλογών του νεοφιλελεύθερου μοντέλου ανάπτυξης και ως τέτοια αποτελεί κρίση συνολικά του καπιταλιστικού συστήματος το οποίο παλεύει συνεχώς με τα αδιέξοδα και τις αντιθέσεις που το ίδιο δημιουργεί.

Η Αριστερά βρίσκεται για ακόμα μια φορά μπροστά από τις ιστορικές της ευθύνες και την ανάγκη για ριζική μετατόπιση του πολιτικού και οικονομικού σκηνικού προς όφελος των εργαζομένων. Να οξύνει λοιπόν η Αριστερά τις αντιθέσεις, να πυροδοτήσει και να στηρίξει τους κοινωνικούς αγώνες, να χαράξει με σιγουριά την προοπτική για μια άλλη κοινωνία.

Αν η ελπίδα των ανθρώπων για αυτή την άλλη κοινωνία είχε υποχωρήσει, σήμερα βγαίνει και πάλι μπροστά. Μια κοινωνία που θα παίρνει απ' το καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητες του και θα δίνει στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του. Μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση με πυρήνα τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, όχι το κέρδος και τις ιδιοτελείς απαιτήσεις του. Ένας άλλος κόσμος γίνεται καθημερινά όλο και πιο εφικτός...

